

— Να ρίξεις βραστό νερό με ποτίσα.

— Από πότε είναι που ρίχνω.

— Τότε να φωνάξεις έναν υδραυλικό.

Περίμενα να φύγει, συγγιστήκα αμέσως και τρέχω στο μαγαζί του.

— Μας βούλωσε ο νεροχύτης, του λέω, έλα.

— Θαρθώ σε λιγάκι.

Όταν ήρθε, άνοιξε το νεροχύτη κ' έβγαλε με το σίδερα την πατσαβούρα. Με κοίταξε λοξά και χαμογέλασε. "Υστερα γιατί μούτρε, γιατί τούτα και στο τέλος με ρώτησε:

— Τι λές, πήρε την Κυριακή κανέναν περπάτο;

— Ναι...

Συμφωνήσαμε για όλα. Την Κυριακή είπα στην κυρία μου πως θα πάω σε μια ξεαδέρφη μου που είχαν ύπηρεσία σε κάποιο σπίτι. Συναντηθήκαμε μ' αυτόν στην πλατεία Κάνιγος, πήραμε τ' αυτοκίνητο και βγήκαμε στο Μαρούσι. Από εκεί αφού με τράταρε λουκούμι και νερό, τραβήξαμε για την Κηφισιά. Σ' όλο το δρόμο τρώγαμε στρουγγιλία και φριστίκια άραπικα.

Με κρατούσε από το χέρι. Νόμιζα πως είχε άρήσει τον κόσμο, πως είχε παθάνει και βρισκόμουν στην παράδεισο... Στην Κηφισιά καθίσαμε σε μια μπύρα και πριν σηκωθούμε να φύγουμε, γιατί είχε νυχτώσει, μου λέει:

— Βρέ Κούλα, το πιστεύεις; ως σήμερα δεν τόχα καταλάβει πως είμαι φτωχός... "Η-θέλω να είμαι πλούσιος.

— Και τι θάκαινες;

— Θάκαινα μια κάμαρα να σε βάλω μέσα, γιατί τώρα όπως είμαι δεν μπορώ. Έχω μητέρα και τρεις αδελφές που περιμένουν από μ να.

Και μόλις φτάσαμε στην Αθήνα έβω απ' το σταθμό Λαυρίου με ρωτάει:

— Θέλεις να φύγεις απ' την κυρά σου να πιάσουμε κάμαρα, να πώς να εργαστείς σε χαρτοπλαστείο, να καθαρίζεις φρούτα;

— Ναι...

Σε δέκα μέρες έπιασε κάμαρα κ' έφυγα απ' την κυρία μου κυρία. Όταν κουβάλησα το μπαούλο μου και μπήκα μέσα, άρχισα τὰ κλήματα... Τρεις μέρες και τρεις νύχτες θυμώμουν τ' συμβουλές της μάνας μου και τον έσπρωχνα... Μά ίσως-ρώτερα όμως, σε ρωτάω, πές μου, πώς έζησα; Όλο τραγουδούσα! Συγγύριζα, έπλενα, μαγέρευα και τον περίμενα να γυρίσει απ' τη δουλειά. Άλλά δεν τον βάραινα σε τίποτα, εγώ πλήρωνα το νοίκι, εγώ ξόδενα όλο απ' τα χρήματά μου. Έξη μήνες πέρασα έτσι ειχαίριστα. Σα να είχα διορία! Απέναν στο έξη μήνες ένα προί, μόλις είχε φύγει, άκούω την πόρτα δυνατά ντύπ ντούπ, και κάτι στριγκλιές και βριστές μαζί «Άνοιξε μωρή!» θα σ' πω όμως χαμμά άλλη ώρα κορακίστικα γιατί ντρέπομαι τώρα. Άνοιγω

και πριν προφτάσω να καταλάβω, μια μισό-γρια με πιάνει απ' τὰ μαλλιά και με τις μπουνιές με σακατεύει: Ποιά είσαι καλέ, τι ζητάς από μένα, τη ρωτάω;

— Μου πήρες το γιό μου, το καμάρι μου!

Και πάλι άλλες βρισιές, χειρότερες. Κατάφερα να βγει έξω και κλειδώνω την κάμαρά μου και τον περίμενα. Το μεσημέρι δεν ήρθε, ούτε το βράδυ ούτε τη νύχτα. Το πρωί-πρωί σηκώνομαι και πάω στο μαγαζί του. Τ' άφεντικό του μ' έδιωξε. Πάω τότε κατ' ευθείαν στο σπίτι του. «Ό,τι βρέξει ως καταβάσει» συλλογίζομουν στο δρόμο. Σαν τις λάμψες παρουσιάστηκαν να με πνίξουν οι αδελφές του άμα με είδαν. Άλλά νίτος κ' έρχεται.

— Τι είν' αυτά που παθαίνω; τον ρωτάω.

— Τι παθαίνεις; Εγώ τράβηξα κληρο. Θα πάω τη Δευτέρα στρατιώτης. Έσθ' δημοφιλής μορφή θα γυρίσεις στην πατρίδα σου.

— Και τὰ λεφτά σου; ρώτησε μ' ενδιαφέρο ή καμαριέρα και με φωνή άλλαγμένη από τη συγκίνηση.

— Να ήταν κι άλλα! Έφτά χιλιάδες. Όταν μ' άφησε, μ' εκατοντριάντα δραχμές βρισκόμουν.

— Σκύλα!

— Τι τὰ θέλεις; τον πόνεσα και του γράφω στη Λάρισα που είναι στρατιώτης. Του στέλνω και λίγο χαρτζιλίκι...

Την εξέτασε τότε ή καμαριέρα απ' το κεφάλι με τὰ μαύρα κατσαρά μαλλιά ως τὰ πόδια που έσερνε κ' ή καρδιά της μέσα φτερούγισε...

Συχνά λοιπόν ύστερ' απ' αυτή την έκμυστήρηση έβαζε ή μαγειρίσα την καμαριέρα και του έγραφε. Σπάνια λάβαινε άπάντησή του. Στο τελευταίο του γράμμα, λιγόλογο, έγραφε κατά λέξη: «Τώρα μη ρωτάς τὰ χάλια μου και την άπενταρία μου. Τη νύχτα από την έννοια ξαγρυπνάω και κάνω συντροφιά με τὰ ποντίκια».

Το ίδιο βράδυ κλείστηκαν στην κάμαρά τους και ύπαγόρευε ή μαγειρίσα άργά-άργά σμίγοντας τὰ φρύδια κι άναστενάζοντας. «Άν εσύ κάνεις συντροφιά με τὰ ποντίκια, εγώ τι να πω; Μαγερεύω για έννέα άτομα, πλένω μια ντουζίνα κατσαρόλες, κι όλο όρθη μπροστά στο τζάκι και στο νεροχύτη σε συλλογίζομαι, σε συλλογίζομαι, κάνοντας συντροφιά με τὰ πιάτα».

Δε μιλήσανε έπειτα καθόλου κι άφου γδυθήκανε, πριν πέσουν στο κρεβάτι, ρώτησε ή καμαριέριτσα σιγά και δειλά, όπως ρωτάνε το γιατρό σε μια σοβαρή αρρώστεια.

— Μά θα σε πάρει;

Η άλλη στάθηκε. Κι άφου για λίγο σκέφτηκε, σήκωσε το βλέμμα της και το χέρι της προς τον ουρανό. Από εκεί περίμενε κ' ή ίδια προστασία και άπάντηση.

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΗ

Ἡ μικρὴ καμαριέρα τὸν δεκάξη χρονῶν εἶχε συζήτηση τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα τοῦ φαγιού, μὲ τὴ νεοφερμένη μαγείρισσα τῶν εικοσδύο χρονῶ. Ἡ προηγούμενη τῆς εἶχε μάθει πολλά πολλά... Τὴν ἐξέταζε λοιπὸν καὶ τούτη καὶ τῆς φαινότανε κουτὴ καὶ ἀγαθὴ, καὶ ἀπ' αὐτὴ ὁμως κάτι θὰ εἶχε νὰ μάθει.

Ἄλλὰ ἡ Κούλα, ἡ νέα μαγείρισσα, εἶχε τὸ λογισμό τῆς στὴν παλιὰ τῆς κυρία καὶ τῆς τόλεγε τῆς καμαριέρας κάθε φορὰ ποῦ ἐτιωγαν:

— Ἄν καὶ παράξενη, νευρική ἡ κυρία μου, μ' ἀγαποῦσε ὁμως. Μὲ λέγανε στὴν πατριδα μου Κυριακούλα ἀλλὰ ἐκεῖνη μ' ἐβγαλε ἀπάνω στὶς βαριές δουλειές Κούλα. «Κοιράγιο Κούλα, μπριάβο Κούλα!» καὶ μοῦμεινε Κούλα.

Ὅταν τελείωνε τὸ φαί τῆς ἡ Κούλα ἔκανε τὸ σταυρό τῆς, ἀναστέναζε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, δίπλωνε τὴν πετσέτα τῆς καὶ σέρνοντας τὰ πόδια τῆς ἀπὸ κοίραση καὶ κάτι ἔννοιες δικές τῆς, πήγαινε στὸ νεροχύτη ν' ἀρχίσει τὰ πιάτα τῆς. Κι ὅταν τ' ἀπόγεμα τελείωνε τὶς δουλειές, νὰ διαβάσει δὲν ἤξαιρε οὔτε νὰ ράψει, ἔφραγε στὸ νοῦ τῆς πάλι τὴν πρώτη τῆς κυρία μὲ τοὺς δυὸ σκύλους ποὺ εἶχε, τὸ Μπούμπη καὶ τὴ Λούλα, καὶ ἔλεγε στὴν καμαριέρισσα σὰ νὰ ἐξακολουθοῦσε μιὰ συζήτηση ποὺ εἶχαν διακόψει:

— Εἶχαν φέρεи ἀπ' τὸ Πορίσι καὶ χαρίσει στὴν κυρία μου τὸν Μπούμπη. Τὸν κλείναμε ὅλο μέσα γιὰ νὰ μὴν ξεπορτίσει καὶ τὸν χάσουμε. Ἀπ' τὴν πολλὴ κλεισούρα κατάντησε καὶ αὐτὸς ὅλο νὰ νυστάζει καὶ νὰ κοιμάται στὸν καναπέ! Μιὰ μέρα ὁμως βρίσκει τὴν ἐξώπορτα ἀνοιχτή, βγαίνει ἔξω καὶ τότε χάσαμε... Εἰδοποίησε ἡ κυρία μου τὴν ἀστυνομία, τὸ γράφει στὶς ἐφημερίδες ἀμέσως, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ποινηρὸς σὲ δυὸ μέρες ἦρθε καὶ ἔβλαψε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν ἀκοινοῦσα καὶ τρέχω καὶ τ' ἀνοίγω. Τὸν ἀκολουθοῦσε μιὰ σκυλίτσα μαύρη ὅπως αὐτός. Τρέχει, λαχανιάζει καὶ ἀνεβαίνει τὶς σκάλες ἴσα στὴν κάμαρα τῆς κυρίας. Ἀπὸ πίσω ἡ σκυλίτσα. Τάχασε ἡ κυρία ἅμα τὸν εἶδε καὶ ἔτσι χαρούμενο. «Μπούμπη, ποῦ εἰσυνα;» τὸν ρωτᾷ, «καὶ τ' ἄλλο τί σκυλὶ εἶν' αὐτό;». Τὸ ἐξετάζει... Εἶτανε θηλυκό. «Βρε Μπούμπη, νύφη μοῦ ἔφραγε;».

Τρελλάθηκεν σὰ γέλια ἡ καμαριέρισσα:

— Ἄχ, τί ὥραϊα, τί ὥραϊα! πές καὶ ἄλλα Κούλα!

— Τὶ νὰ πῶ; Νὰ αὐτὰ...

Καὶ μιὰ νύχτα στὸ κρεβάτι, τοὺς πρῶτες, εἶπε ἡ Κούλα στὴν καμαριέρα ποῖν σβήσουν τὸ φῶς.

— Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη.

— Μπᾶ;

— Ναί, μ' ἔναν ὁδρανλινό.

— Ποῦ τὸν γνώρισες; Λέγε, λέγε!

— Στάσου ντέ! Θὰ σοῦ πῶ... Τότε γνώρισα στὸ δρόμο, μόνη μου. Ἡ κυρία μου ἔφευγε ὅλο τ' ἀπόγεμα. Πήγαινε περίπατο, στὸν ζινηματογράφο, σὰ ἐμποριζέ, στὶς φίλες τῆς. Μόλις ἔφραγε μ' ἔπιασε μιὰ κοῦραση!... Ἄμυνα τὰ πιάτα νὰ στραγγίζον στὸ νεροχύτη καὶ ἔβγαινα στὸ παράθυρο. Βλέπεις ἐκεῖ τέσσερα χρόνια εἶμοννα μόνη, συγίριζα ἔξη καίμαρες, τὸ φαί, τὴν πλύση καὶ ὅλες τὶς ἄλλες δουλειές. Δὲ μ' ἔννοιαζαν αὐτὰ, ὅσο ποῦ δὲν εἶχα κανένα νὰ μιλήσω. Στὸ τραπέζι ποῦ σέρβιρα ἔκανα νὰ πῶ τίποτα, «μὴν ἔχεις ἐδῶ τὸ νοῦ σου» μοῦλεγε ἡ κυρία μου. «σὴ δουλειά σου!» Νὰ βάζεις νερό στὴ ποτήρια ὅταν ἀδειάζουν, νὰ κόβεις ψωμί ὅταν χρειάζεται, νὰ σηκώνεις τὰ λερωμένα πιάτα καὶ νὰ βάζεις καθαρά». Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ στέκομαι ὀρθή, σοβαρή, καὶ ν' ἀκούω ἀκόμα τ' ἀστεῖα ποὺ ἔλεγε ὁ κύριος, κίνοντας τὴν κοιφή. Ἐνα ἀπόγεμα, ποὺ ἔφραγε πάλι ἡ κυρία μου, εἶμοννα σὰ λυπημένη, σὰ στεναχωρημένη. σὰν ἀνήμπορη, χωρὶς αἰτία. Μοῦ ῥγότανε νὰ βάλω φωνές καὶ νὰ τραβῶ τὰ μαλλιά μου. Ἀφῆνω τὶς δουλειές στὴν μπάνια, πλένομαι, συγίριζομαι καὶ βγαίνω στὸ παράθυρο. Κάθησα ὡς μιὰ ὥρα ἔτσι καὶ ἔβλεπα. Ἐκεῖ ποὺ κοίταξα βλέπω ἕνα νέο χωρὶς σακκάκι καὶ μὲ τὰ μανίκια τοῦ πονακίμου ἀνασηλωμένα νύχεται ἀπὸ μακριά. Κρατοῦσε στὸνα χέρι τρεῖς βρούτσες τοῦ νεροῦ προντίζινες καὶ τρεῖς ἀπ' τ' ἄλλο. Σὰν περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου τὸν κοίταξα καὶ μὲ κοίταξε. Προχώρησε ὁμως καὶ ὅταν εἶτανε νὰ στρίψει στὸ στενό, ἡ φωνή μου βγήκε μόνη ἀπὸ τὸ στόμα καὶ φωνάζω:

— Ψίτ, ψίτ! Παλιζάρι μὲ τὶς βρούτσες!

Κοντοστάθηκε, μὲ εἶδε καὶ νόμισε πὺς τὸν κοροϊδεῖω. Σταμάτησε σκεπτικὸς καὶ ἔστερα σιγὰ ἦρθε κοντά μου.

— Μὲ γνωρίζεις; ποῦ ζάνει.

— Ὁχι...

— Γιατί τότε μὲ φωνάζεις;

— Ἐτσι! ἔτσι!...

Πιάσαμε λοιπὸν κοινέντα καὶ μοῦ εἶπε τὸ μαγαζὶ ποῦ δούλευε, κάποιον ἐκεῖ κοντά. Σὰν ἔφυγε πῆγα στὴν κοίτινα, τελείωσα τὶς δουλειές μου ποῖχα ἀμῆσει στὴ μέση, καὶ ὅταν κάθησα εἶμοννα ξεκούραστη καὶ εὐχαριστημένη. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ νωρὶς βγήκα στὸ παράθυρο. Δὲ φάνηκε... Περνοῦν μιά, δυὸ, τρεῖς, τέσσερις μέρες, τίποτα!... Ἐβουλώνα καὶ ἐγὼ τὸ νεροχύτη καὶ χῶνω μιὰ παταμπούρα βαθεῖα, βαθεῖα. Τὸν ξαναβουλώνα καὶ τρέχω στὴν κυρία:

— Κυρία, ὁ νεροχύτης πλημμύρα, βούλωσε!